

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. obecným zmocněncem Stanislavem Šípem, bytem Prachnerova 674/8, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, Oddělení ostatních správních činností, Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina oddělení ostatních správních činností ze dne 17. 6. 2011, č.j. KUJI 53825/2011, sp. zn. OOSČ 6712/2010 OOSC/AS/OB/2 bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod, odbor dopravy, úseku přestupkového řízení ze dne 6. 10. 2010, č.j. DOP/3247/2007-13 zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Městského úřadu, odbor dopravy, úsek přestupkového řízení (dále jen „správní orgán I. stupně“), byla podle § 10 odst. 2 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen „správní řád“) žádost žalobce o obnovu řízení zamítnuta.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou ze dne 26. 8. 2011 podanou v elektronické formě (elektronický podpis platný) namítl žalobce, že byl zkrácen na svých právech, když žalovaný nesprávně hodnotil skutečnosti a nepovolil obnovu řízení, což mohlo mít a mělo za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Z výroku rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod, odbor dopravy, sp. zn. DOP 3247/2007-5 ze dne 5. 11. 2007 vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb. v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“) tím, že není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Podkladem pro vydání rozhodnutí a při posuzování a dokazování správní orgán I. stupně vycházel z údajů o předmětném silničním motorovém vozidle (motocykl Velorex), jež jsou zaznamenány v registru řidičů. Podle tohoto registru je uvedený motocykl oprávněná řídit osoba, která je držitelem řidičského oprávnění skupiny „A“.

Podnětem pro žádost o obnovu řízení byl nález Technického průkazu série AA, číslo 580142 k vozidlu RZ, patřící otci žalobce, z jehož obsahu vyplynuly nepochybné důkazy, že se jedná o invalidní motorovou tříkolku, uzavřené karoserie, pohotovostní váhy 270 kg. Z ust. § 81 zákona č. 361/2000 Sb. v platném znění vyplývá, že řidičské oprávnění podskupiny B1 opravňuje k řízení motorových tříkolových a čtyřkolových vozidel uvedených v odst. 4, jejichž maximální konstrukční rychlost převyšuje 45 km/h, neboť jsou poháněna spalovacím motorem o objemu válců převyšujícím 50 cm³, nebo jsou poháněna jakýmkoliv jiným zařízením srovnatelného výkonu. V době řízení motocyklu Velorex byl žalobce držitelem ŘP pro skupiny A1, B, C, z čehož plyne, že byl držitelem i podskupiny B1.

Tyto skutečnosti či důkazy jsou z pohledu účastníka „nové“, protože ačkoliv v době původního řízení objektivně existovaly, byly pro něj tehdy nepoužitelné, aniž by nesl vinu na tom, že o nich nevěděl (nebyl držitelem či majitelem Technického průkazu). Vědomost o nich byla dána až po skončení původního řízení, navíc důkazy, z nichž správní orgán při vydání rozhodnutí vycházel (z centrální evidence vozidel – motocykl kategorie M-L4), ukázaly nepravdivými, a tedy znemožňovaly správnímu orgánu učinit si pravdivý úsudek o stavu věci. Na podkladě uvedeného proto žalobce uplatnil v souladu s § 10 správního řádu institut obnovy řízení jako mimořádného opravného prostředku, neboť uvedené skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení. Nelze přisvědčit žalovanému, že tyto konkrétní námitky mohl žalobce uplatnit v původním řízení, a to včetně návrhů důkazu listinou – technickým průkazem předmětného silničního motorového vozidla, neboť tento byl nalezen po skončení původního řízení. Na základě uvedených skutečností žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 21. 10. 2011 vzhledem k tomu, že žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími, odkázal se svým vyjádřením k žalobě zcela na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s uvedenými námitkami podrobně vypořádal. Zaujal stanovisko, že všechna tvrzení uvedená v předložené žalobě jsou nedůvodná, že žalobce nebyl zkrácen postupem žalovaného ani postupem správního orgánu I. stupně na svých právech, a proto navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Ve spise se nachází oznámení přestupku vydané Policií ČR, Obvodní oddělení Golčův Jeníkov ze dne 9. 8. 2007, z kterého se zjišťuje, že žalobce se dopustil dne 28. 7. 2007 v 17:25 hod. do 17:30 hod. na silnici č. III/34512 a na místní komunikaci v obci Vilémov přestupků podle ust. § 22 odst. 1 písm. l), § 22 odst. 1 písm. e), bod č. 1, § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, kterých se dopustil porušením § 3 odst. 3, § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. f), § 6 odst. 8 písm. a), b) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů /dále jen „zákon o silničním provozu), neboť byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, OO Golčův Jeníkov na silnici č. III./34512 v obci Vilémov, okres Havlíčkův Brod v době, kdy řídil motorové vozidlo tovární značky VELOREX 250/16, registrační značky: Při silniční kontrole byla u něho příslušníkem Policie ČR provedena dechová zkouška na alkohol pomocí přístroje Dräger, která v 17:33 hod. doznala pozitivního výsledku v naměřené hodnotě 0,17 promile. Vzhledem k pozitivní dechové zkoušce, byl obviněný příslušníkem Policie ČR vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči za účelem zjištění, zda nebyl při řízení motorového vozidla ovlivněn alkoholem. Toto lékařské vyšetření spojené s odběrem krve nebo moči bezdůvodně odmítl. Při silniční kontrole bylo dále zjištěno, že u sebe obviněný neměl doklady potřebné pro řízení a provoz vozidla. V evidenci řidičů bylo následně lustrací zjištěno, že obviněný není držitelem příslušného řidičského oprávnění, které by ho opravňovalo k řízení motorového vozidla VELOREX 250/16, registrační značky: Tedy přes výzvu podle zvláštního právního předpisu se obviněný odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Rovněž tak bylo prokázáno, že řídil motorové vozidlo, ač nebyl držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Za uvedené přestupky mu byla uložena pokuta v částce 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo vyhodnoceno Krajským úřadem Kraje Vysočina, odbor sekretariátu ředitele rozhodnutím ze dne 18. 4. 2008, č.j. KUJI 29347/2008, sp. zn. PS 2300/2008 PS/58 jako odvolání opožděné, a proto odvolání bylo zamítnuto.

Dne 21. 9. 2010 byla doručena správnímu orgánu I. stupně žádost o obnovu řízení dle § 100 správního řádu, v níž žalobce uvedl, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, jakož i provedené důkazy se ukázaly

nepravdivými, kdy podnětem k žádosti o obnovu řízení byl nález technického průkazu série AA, č. 580142 k vozidlu registrační značky:, a to dne 8. 9. 2010, dále nesprávný postup příslušníků Policie ČR při řešení přestupku a v neposlední řadě rozhodnutí vydané Městskou částí Praha 6 ze dne 19. 1. 2006, kterým byl zrušen údaj o místu trvalého pobytu L. K.

Správní orgán posoudil žádost o obnovu řízení a dospěl k závěru, že podmínky pro obnovu řízení nebyly naplněny, neboť žadatelem uváděné „dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy“ existovaly již v době řádného projednávání přestupků a v tomto řízení je tedy mohl uplatnit. Pro úplnost správní orgán dodal, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nesouvisí přímo s tehdy projednávanou věcí a nemůže mu být nikterak ku prospěchu, navíc bylo vydáno před samotným projednáním jeho přestupků a doručováno mu tehdy bylo na již novou adresu trvalého pobytu, která je totožná se současným trvalým pobytem žadatele. Nález technického průkazu nelze objektivně posoudit jako dříve neznámý důkaz, protože měl žadatel kdykoliv po jeho ztrátě možnost požádat o vydání duplikátu technického průkazu a v řízení ho případně uplatnit jako důkaz na svou obhajobu.

Žalobce podal odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 6. 2011 bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Citované rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

V.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 62 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 100 odst. 1 správního řádu, řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže:

- a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými nebo
- b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem v rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Považuje-li účastník správního řízení vydané rozhodnutí za nezákonné, je na místě požádat soud o přezkum takového rozhodnutí dle soudního řádu správního, cestou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Současně má ale účastník možnost požádat správní orgán

o přezkum takového rozhodnutí mimo odvolací řízení dle § 94 a následujícího správního řádu (byť institut přezkumného řízení je především nástrojem vnitřní kontroly veřejné správy). Naznačené dvě cesty právní obrany účastníka řízení se tedy týkají situace, kdy účastník řízení považuje vydané rozhodnutí za nezákonné, typicky tedy v případě, kdy má účastník za to, že správní orgán nesprávně aplikoval právní normu. Zcela odlišným případem je však institut obnovy řízení, který pamatuje na situace, kdy v proběhlém řízení nebylo z určitých důvodů možné správně zjistit skutkový stav.

Je třeba především zdůraznit, že žalobou napadené rozhodnutí se netýká rozhodnutí správních orgánů, jimiž bylo rozhodováno v původním řízení o věci samé (tedy v tomto případě rozhodnutí o přestupcích), ale pouze rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy řízení v této pravomocně ukončené věci. To je pro posouzení věci zásadní. Obnova řízení (specificky dle § 10 odst. 1 písm. a) správního řádu, které je v daném případě uplatňováno), je na rozdíl od úpravy tzv. přezkumného řízení dle § 94 správního řádu určena primárně k nápravě skutkových nesprávností. K nápravě právních omylů a vad slouží institut přezkumného řízení. Správní řád pak stanoví důvody pro povolení obnovy taxativním způsobem. Teprve za splnění zákonem stanovených podmínek má účastník řízení právní nárok na povolení obnovy řízení. Obnova řízení je totiž mimořádným opravným prostředkem prolamujícím účinek právní moci rozhodnutí. Okamžik právní moci je přitom důležitým momentem z hlediska právní jistoty a stability všech subjektů veřejné správy. Do pravomocného rozhodnutí je proto možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem striktně specifických podmínek. Žalobce se v daném případě domáhal obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle něhož se *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedeny důkazy ukázaly nepravdivými a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování*. Citované ustanovení slouží k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu, které byly způsobeny tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy nutné pro náležité posouzení věci. Při uplatnění tohoto důvodu obnovy, řízení je tedy nutné označit skutečnosti a důkazy, které existovaly již v době původního správního řízení, avšak byly správním orgánem neznámé, a které by vedly k takovém zjištění stavu věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí. Jinými slovy institut obnovy řízení pamatuje na situace, kdy v proběhlém řízení nebylo z určitých důvodů možné správně zjistit skutkový stav. Týká se tedy výlučně pouze zjištění skutkových, přičemž základním principem obnovy řízení v každé procesní úpravě je možnost účastníka požádat o nařízení obnovy řízení v případě, vyjdou-li najevo dříve neznámé skutečnosti či důkazy, které existovaly v době řízení a účastník je bez své viny nemohl uplatnit. Žalobce sice tvrdí, že důvodem pro obnovu řízení měly být nově najevo vyšlé skutečnosti, tedy nedostatky ve skutkovém zjištění. Dle názoru soudu správní orgán I. stupně i žalovaný závěry adekvátně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, ve svých úvahách vycházel ze smyslu a účelu příslušné právní úpravy a názory, které uplatnil, nevybočují ze základních logických a právních pravidel a nelze je považovat ani za svévolné. Žalovaný vyjádřil ve svém rozhodnutí srozumitelně základní úvahu o věci, když uvedl, že obnovu řízení lze povolit pouze za splnění podmínek § 100 odst. 1 správního řádu, přičemž v daném případě nedošlo ke změně podkladového rozhodnutí a ani nevyšly najevo žádné nové skutečnosti či důkazy. Odvolací správní orgán uzavřel posuzování věci s tím, že je vyloučeno v souladu s § 100 odst. 2 správního řádu, aby žalobce se domáhal obnovy řízení, když mohl důvody obnovy

uplatnit v odvolacím řízení, a to včetně návrhu důkazu listinnou – technickým průkazem předmětného silničního motorového vozidla, což zjevně neučinil.

K pojmu „skutečnosti“ ve smyslu ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu soud poznamenává, že Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje význam přihlížení ke smyslu a účelu ustanovení právních předpisů při jejich interpretaci a aplikaci. V nálezu ÚS ze dne 17. 12. 1997, publikované pod č. 30/1998 Sb. je uvedeno: *„mechanická aplikace abstrahující, respektive neuvědomující si, a to buď úmyslně nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.“* Skutečnosti, ve významu dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a ustáleného smyslu a účelu institutu obnovy řízení jsou nepochybně okolnosti skutkového charakteru, jak již uvedeno výše. Jinými slovy v kontextu celého ustanovení a ustáleného významu institutu obnovy řízení se musí jednat o okolnosti, které nově vypovídají o skutkové stránce věci, neboť k tomuto cíli směřuje, mj. smysl a účel daného institutu i citované právní úpravy.

Na základě výše uvedených důvodů i s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu použitelnou na souzenou věc (viz srovnaj rozsudek ze dne 13. 5. 2010, č.j. 6 As 39/209-74, www.nssoud.cz) soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, proto soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 9. února 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová